

Sebastiánkov farebný svet a jeho zázračné čokolády

Sebastiánko je malý chlapec s veľkým srdcom - plný radosti, smiechu a dobrej nálady. Jeho svet je plný farieb. Najradšej má dúhovú. A tak všade, kde príde - smutné sa stáva radostným a farebným.

O tom bude i tento príbeh.

Jedného dňa sa Sebastiánko vybral do šireho sveta. Vzal si svoj batôžtek, do ktoré zbalil svoje zázračné pastelky a samozrejme čokoládky - no nie hocijaké. Jedna bola čokoláda Trpezlivosti, druhá čokoláda Nebojácnosti a odvahy a tretia mala na obale napísané - Láska.

Spokojný vykračoval po cestičke - keď tu zrazu - pred ním domček. Ale aký domček? Celý smutný a bez farby. Len čierne čiary.

„To je ale zvláštny domček“ hovorí si Sebastiánko - no hneď vedel, čo má urobiť.

Vytiahol z batôžteka svoje zázračné pastelky a pustil sa do vyfarbovania - to miloval zo všetkého úplne najviac.

Domček bol až príliš veľký na také malé ručičky. Zostávalo vyfarbiť len strechu a komín - ale už sa mu nechcelo. Už by bol svoje pastelky zbalil a odišiel, keď si spomenul na svoju čokoládku:

„Jéeej“ vykrikol: „Veď mám v batôžku čokoládku od svojho najlepšieho priateľa!“ a vytiahol čokoládku s nápisom Trpezlivosť. Rýchlo ju rozbalil a šup - celú do pusy. Ó - ako mu len dobre padla, bola to jeho obľúbená - biela s kúskami malín.

Vo chvíli, keď sa mu do bruška šuchla posledná slinka, naplnila ho sila a nová chuť vyfarbovať. Vzal svoje farbičky a komín so strechou o chvíľu žiarili farbami. Mal toľko sily, že vládol ešte za domček nakresliť záhradku plnú čokoládových kvetov.

Pred ďalšou cestou si chcel v domčeku trošku odpočinúť, otvoril dvere - ale čo to?

Domček bol vo vnútri smutný, prázdny - bez života.

„Už to mám!“ vykrikol Sebastiánko.

„Tento domček potrebuje Lásku!“ Vytiahol druhú čokoládku, odbalil a šup ju do pusy. Bola to tá najsladšia čokoláda akú kedy jedol. Hneď ako si poolizoval fúzy od čokolády, začal vyfukovať vôňu a chuť čokoládky do celého domčeka. „Fúúúú“ - napravo, „Fúúú“ - naľavo. Celý domček sa naplnil láskou, radosťou a krásnou vôňou.

Spokojný vykukol von okienkom a pozeral na čokoládové kvety. V diaľke uvidel neznámych chlapcov. „Nevyzerajú šťastne. A majú akési zbrane. Čo to je?“ pýtal sa Sebastiánko. Videl, že sa rútia priamo k domčeku a v rukách majú najnebezpečnejšie zbrane - nožnice, lepidlá a obrovskú gumu.

„To nie! Oni chcú vygumovať môj domček - to im nedovolím! Ale ako ich môžem zastaviť? Som malinký a ich je tak veľa!“

V tom zmatku úplne zabudol na svoju poslednú tretiu čokoládku - čokoládku Odvahy a nebojácnosti. Pomôž mu, nech si spomenie. Zašepkaj mu do uška a pripomeň mu, že má ešte jednu čokoládku:

„Sebííí, máš preda ešte jednu čokoládku.“, začuje neznámy hlas.

„Čo je to za hlas? Odkiaľ ide? Hej, kto si?“ spýtal sa: „A čo to vravíš? Že mám ešte jednu čokoládku v batôžku? Ó áno! Moje čokoládky! Ďakujem ti, priateľu.“

Čokoláda Odvahy a Nebojácnosti bola najväčšia zo všetkých. Po prvom hryze cítil, ako ho naplnila odvaha a nebojnosť. Ani ju celú nezjedol, a už statočne otvoril vonkajšie dvere - odhodlaný bojovať a domček zachrániť.

Skupina chlapcov už stála rovno pred ním.

„Uhni nám z cesty - ty krpec malý.“

„Tento domček sa mi nepáči. Nechcem, aby tu bol!“ hovorí najväčší chlapec s veľkou gumou v ruke.

„Nie! To ti nedovolím!“ rázne a nahlas povedal Sebastiánko.

„A čo nám chceš urobiť? Ty - taký malý. Budeš vari bojovať svojimi pastelkami?“ smial sa chlapec s gumou.

„Áno!“, povedal Sebastiánko a akoby tasil meč - vytiahol svoju červenú pastelku z batôžka rovno pred chlapca.

„ÓÓÓ... pozor, pozor! Chlapček si myslí, že nás porazí jednou pastelkou!“ posmievali sa chlapci ešte viac.

Sebastiánko sa ani chvíľku nebál. Vedel, že pastelka je zázračná a má moc. Napichol na ňu obrovskú gumu, zahnal sa - a už guma letela šírim svetom.

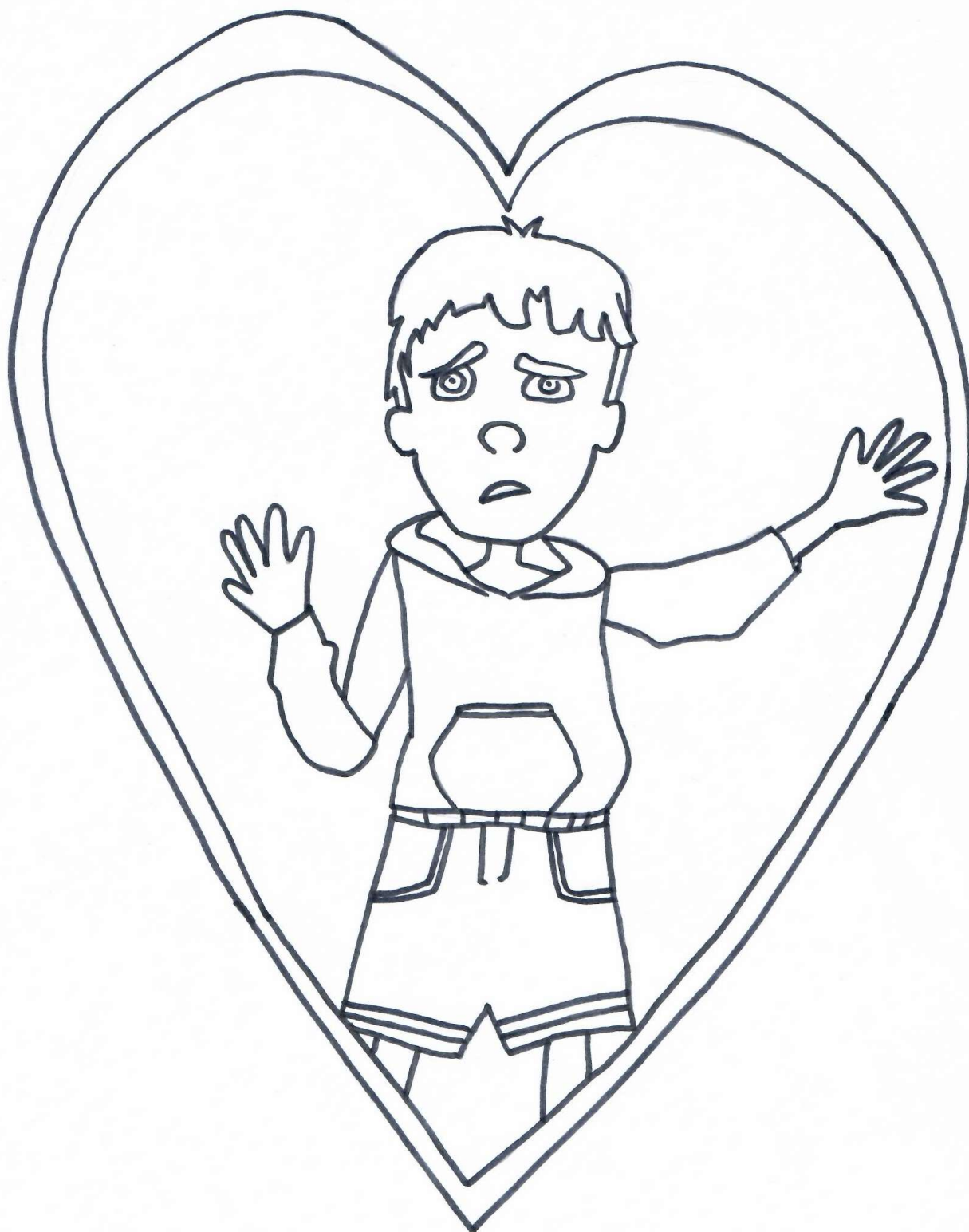
Pastelku chytil ešte pevnejšie a začal rovno pred chlapcom kresliť jedno veľké srdce, do ktorého sa chlapec celý zmestil.

„Hej, pusti ma! Čo to robíš? Už aj ma pusti z tohto väzenia!“ Kopal, skákal, hneval sa, ale zo srdca sa ujsť nedalo.

„To ti teda nedarujem!“ kričal chlapec na Sebastiánka.

Po chvíli sa ale upokojil, lebo pocítil zvláštne teplo a sladkú vôňu. Začal sa obzerať: „Čo

to je? Cítim vôňu čokolády - a vlastne sa tu cítim dobre. Je tu taký zvláštny pokoj a ticho. Ale aj tak - pusti ma! Pusti ma - nie - nepúšť aj ma - chcem tu zostať.“ Chlapec bol zmätený a nevedel sa rozhodnúť. Vôňa čokolády, láska a pokoj, ktorý mal v srdci, boli také príjemné a silné, že sa dostali všade. Nakoniec si našli cestu i do chlapcovho srdca.

„Vieš... ja... ja ... no prepáč, že som ti chcel zničiť tvoj domček.“ potichu a nasmelo sa začal ospravedlňovať Sebastiánkovi: „ Tvoj domček je veľmi krásny - a ako žiar! Už z diaľky sme videli jeho žiaru, preto sme prišli. No ja som chcel, aby bol môj domček najkrajší - preto som chcel ten tvoj zničiť. Môžeš mi odpustiť?“

„Áno, môžem“ odpovedal Sebinko s láskavým hlasom a lúbezným úsmevom.

„Odpúšťať am ti. A dokonca - ak budeš chcieť, také zázračné pastelky môžeš mať i ty. A tvoj domček môže rovnako žiarieť ako domček, ktorý som vyfarbil ja.“

„Vážne? Ty by si mi dal také pastelky?“

„Ja nie - ale viem, kto také pastelky má. Má ich môj priateľ - volá sa Ježiš. Stačí, ak ho zavoláš a poprosíš o ne. Vlastne - už ho tak trochu poznáš - to srdce, v ktorom si, nie je totiž väzenie, ale jeho objatie.“

„A čo tá čokoládová vôňa? Nikdy som necítil takú krásnu, sladkú vôňu.“

„Aj čokolády sú jeho - vždy ich má pre mňa pripravené, aby ma posilňovali na mojich cestách.“

„Ale ja nechcem odísť z tohto objatia.“ hovorí chlapec.

„Neboj sa, už nikdy z neho neodídeš. Dokonca na novej ceste s pastelkami, budeš týchto sídc vidieť stále viac, a aj ty ich budeš kresliť - ak budeš chcieť.“

„A dostanem i čokolády?“

„Áno, i čokolády. Ježiš má vždy pripravené tie - ktoré práve potrebujeme.“

A tak Sebastiánko na svojej ceste šírim svetom už nekráčal sám. Dvom im bolo veselšie - chodili, vyfarbovali prázdne domčeky a kreslili srdcia.

Ak aj ty túžiš po takých pastelkách - môžeš teraz poprosiť o ne Pána Ježiša. Vždy sa veľmi teší, keď jeho svet robíme farebnejším a krajším.

